

Hilde Østby og Ylva Østby

At dykke efter søheste.

En bog om hukommelse

Gyldendal 2018

pris: 299 kr.

Hippocampus er det sted i hjernen, hvor alt bindes sammen - alle oplevelser, steder og følelsen af, at dette tilhører en selv som person. Nede i dybet begravet i tindingelappen ligger der en afgrænset lille del og krøller sig samme. Bogens forfattere synes, at det ligner en " søhest - deraf bogens titel. Her gemmer der sig en skat, hvor vi kan hente informationer frem og genskabe øjeblikke.

Det er først omkring 1953, at man fik viden om, hvor vigtig hippocampus er og endnu nyere er det, at der er teknologi, som man kan undersøge hjernen yderligere med.

Bogen fortæller om mange forskellige patienter og belyser noget om deres hukommelse - både korttidshukommelse og langtidshukommelse. Man skelner mellem erindringer, der allerede er lagret og nye erindringer, der venter på at få plads.

Mange mener, at menneskets store hukommelse, har at gøre med, at vi lever i en stor flok med mange hirakier og udveksling af tjenester. Erindringer svømmer sjældent rundt som enlige fisk, men forholder sig til andre ting, der også befinder sig inde i fiskegarnet. Så kontekstafhængig hukommelse fortæller os noget grundlæggende om, hvordan erindringer lagres.

Bogen kommer med mange eksempler på navngivne patienter og hvordan de bruger deres hjerne til at huske. Der fortælles f.eks. om Henry Molaisens, der mistede evnen til at danne nye erindringer i en alder af 27 år, mens en anden person Wind Aamot startede sit liv med at huske, da han fylder 27 år. Det beskrives, hvordan ordlister, der indlæres over eller under vand huskes og der gives eksempler på, hvordan man med MR scanning kan se erindringer lyse op som små lommelygter, ved bestemte déjà vue oplevelser - en slags tankelæsermaskine.

Bogens forfattere lader os møde ekstremt kvalificerede forskere på hjerneområdet og viser os, hvordan de arbejder indenfor deres specielle hjernefelt.

Det er spændende, at hjernen kan trænes. Et eksempel er, hvad der kræves af at være taxachauffør i London m.h.t. at huske gader og ruter - og at kunne huske, hvordan man parkerer bilen, så man står ud i venstre side. Man kan jo ikke lade være med at tænke på, alt det vi ikke husker mere, for det gør vores iPhone og iPads for os.

Det er vigtigt, at hvis man er ekstrem optaget af et bestemt område, så lærer man lettere nye ting indenfor dette område, idet man allerede har et hukommelsesnetværk at hænge de nye ting op på.

Sagt på en anden måde, erindringer der bidrager til at opbygge vores egen personlige selvbiografi, får forrang i hukommelsen. - Glem ikke, at musik er en stærk ledetråd og taler direkte til følelserne.

En spændende indfaldsvinkel er hukommelse, en anden lidt uhyggelig indfaldsvinkel er, når folk er i terapi og begynder at tro på direkte usandheder. Eller hvordan forholder man sig timer efter et traume?

Sådan kunne jeg blive ved at trække ny viden og nye indfaldsvinkler frem fra denne bog.

De erindringer, vi har, er forudsætningen for fremtidsvisioner, planer, drømme og fantasier.

Forfatterne giver os læsere en hilsen med på vejen til at bruge vores erindringer og erfaringer, til at skabe verden, gøre den bedre, anderledes, ny.

Nu er det din tur til at læse bogen og skabe de rulletekster, der er meningsfulde for dig.

"At dykke efter søheste" er letlæst, nærmest som en kriminalroman, hvor man hele tiden kommer hjerne-mysteriet et skridt nærmere.

Birgitte Franck